

Генеральна Асамблея ООН своєю Резолюцією від 22 грудня 1992 року оголосила 17 жовтня Міжнародним днем боротьби з бідністю та закликала всі держави присвячувати цей День пропаганді і проведенню заходів, пов'язаних з ліквідацією злиднів та бідності.

У світі, який характеризується безпрецедентним рівнем економічного розвитку, технологій та фінансових ресурсів, морально неприйнятним є те, що мільйони людей все ще живуть в умовах крайньої бідності. Бідність – це не лише економічне питання, це, скоріше, багатовимірне явище, яке включає низький дохід та відсутність можливостей для гідного життя.

Викорінення бідності, боротьба з нерівністю та захист прав кожної людини є першочерговим завданням Цілей сталого розвитку (2015–2030), затверджених на Саміті ООН у вересні 2015 року.

Сьогодні боротьба з бідністю в Україні залишається вкрай важливим та актуальним питанням, обумовленим загостренням соціально-економічної ситуації в країні, що супроводжується погіршенням матеріального становища переважної частини населення, що, як наслідок, значно стримує розвиток України.

Скорочення бідності та посилення соціальної єдності, впровадження в Україні європейських стандартів життя та вихід України на провідні позиції у світі задекларовано у стратегічних програмних документах країни – Угоді про Асоціацію між Україною та ЄС, Стратегії подолання бідності до 2020 року.

Однак, сьогодні державна соціальна політика далека від конституційних норм – в її основу замість суспільно-прийнятних державних соціальних стандартів гідного життя і гідної праці покладено ідею соціальних мінімумів виживання, що призводить до поширення бідності українських громадян (за даними Мінсоцполітики рівень бідності серед працюючих

у

2018 році за відносним критерієм склав 18,8%
).

Так, у проекті Державного бюджету України на 2020 рік в основу розрахунків соціально-економічних показників Урядом закладено темпи зростання основних державних соціальних стандартів та гарантій, які не відповідають ані вимогам національного законодавства, ані міжнародним зобов'язанням України, ані домовленостям Сторін соціального діалогу у Генеральній угоді на 2019-2021 роки. Зокрема, передбачається встановити прожитковий мінімум для працездатних осіб з 1 січня 2020 року у розмірі 2 102 грн, що вже сьогодні в 2,2 рази менше за його фактичний розмір, розрахований Мінсоцполітики у цінах серпня 2019 року (4722 грн), а на початок 2020 року це співвідношення ще збільшиться.

Також урядовці пропонують передбачити мінімальну зарплату меншу від очікуваного фактичного прожиткового мінімуму для працездатних осіб, а саме – 4723 гривень.

Рівень української зарплати досі не наблизився до європейського рівня, а оплата праці в більшості галузей бюджетної сфери України продовжує залишатися нижчою за середню заробітну плату по економіці. При цьому, не вирішено проблему необґрунтованої нерівності в оплаті праці керівників і працівників підприємств.

Не вирішується і проблема заборгованості з виплати заробітної плати, яка постійно зростає і станом на 1 вересня ц.р. вже сягнула 2,8 млрд грн, з яких більше 1,6 млрд грн – борги економічно активних підприємств.

Зростання заборгованості з виплати заробітної плати, що відбувається на фоні знецінення трудових доходів та заощаджень внаслідок підвищення цін та житлово-комунальних тарифів, спричиняє зниження рівня життя працюючого населення та їх сімей, прирікає наших громадян на бідність, призводить до загострення соціальної напруги у трудових колективах і регіонах.

Через низький рівень зарплати та соціального забезпечення в Україні чисельність легально працюючих скоротилася до 10,3 млн осіб, на утриманні яких 11,3 млн пенсіонерів. Близько 6 млн громадян виїхали на заробітки у зарубіжні країни. В той же час українська економіка вже зараз потерпає через брак кваліфікованих кадрів. Біля 4 млн зайнято в «тіні». Ця категорія громадян не сплачує податки, страхові внески. У зв'язку з цим, Державний бюджет, Пенсійний фонд та фонди соціального страхування недоотримують значні кошти, що впливає на рівень пенсійного забезпечення, розміри страхових виплат та обсяг наданих соціальних послуг, пенсіонери залишаються найбільш вразливим прошарком населення.

Головні завдання, над якими послідовно працює Федерація профспілок України, – збереження і створення нових робочих місць, підвищення гарантій в оплаті праці, ліквідація явища заборгованості з виплати заробітної плати, створення безпечних умов праці, захист працівників від усіх форм дискримінації. І сьогодні, в цей кризовий період, на думку профспілок, наріжним каменем у відродженні економіки, зростанні добробуту працівників, подоланні бідності є гідна праця, а соціально відповідальна політика держави має стати запорукою суспільного спокою та злагоди у країні.

Федерація профспілок України закликає владу та соціальних партнерів докласти спільних зусиль для забезпечення європейських стандартів якості життя та вирішення найгостріших соціально-економічних питань.

ФПУ